

Истинската история

На 29.08.1942г. умира Генерал Данаил Николаев

Първият българин с най-висок военен чин (за проявена храброст в боевете на връх Шипка получава чин „поручик“).

Военна служба започва във Волноопределящата рота на 54-и Мински Пехотен полк. На 19 септември 1873 г. постъпва във Военно Пехотно училище в Одеса като юнкер. Завършва през 1875 г. и на 20 юли се завръща в полка си в Кишинев с военно звание портупей-юнкер. Узнавайки за приготовленията на Сърбия за война с Османската империя, на 14 юни (нов стил) 1876 г. подава молба да бъде уволнен от военна служба, за да се включи във войната. Молбата му е прегледана от началника на дивизията генерал-майор Михаил Драгомиров, но не е уволнен, а изпратен в отпуск. Участва като доброволец в Сръбско-турската война. Сражава се при Бабина глава, Мировица и Гъмзи град.

По време на Руско-турската война (1877 – 1878) е командир на рота от V-а Опълченска дружина в Българското опълчение. Отличава се в боевете Шипка и Шейново. На 8 юли 1877 г. е произведен в първо офицерско звание подпоручик от Руската армия, а на 10 август 1877 г. повишен в поручик.

В началото на 1880 г. Данаил Николаев е назначен за

командир на I-а Пловдивска дружина. На 1 март същата година е повишен в звание щабскапитан от Руската армия и Източнорумелийската милиция. Два месеца по-късно е назначен за командир на II-а Пловдивска дружина.

Със специална заповед на княз Александър Батенберг, лично секретарят му Константин Стоилов връчва на капитан Николаев Орден „За храброст“ III ст., за участието му в Руско-турската война (1877 – 1878).

На 15 ноември 1883 г. е повишен в майор от Източнорумелийската милиция. Като командващ голяма част от милицията по време на военни маневри, на 6 септември 1885 г. отстранява главния управител на Източна Румелия, с което осигурява осъществяването на Съединението на Княжество България и Източна Румелия. Заема длъжността главнокомандващ Източнорумелийската милиция. Със заповед №4 от 9 септември 1885 г. майор Николаев е назначен за началник на Търново-Сейменския отряд. На 11 септември с.г. е повишен в звание подполковник.

През Сръбско-българската война командва Източния корпус, а при контранастъплението на българската армия, след боевете при Сливница (5 – 7 ноември 1885 г.) – Западния корпус. Командва настъпление към Цариброд и Пирот. След края на войната е награден с Орден „За храброст“ II ст. и повишен в звание полковник. Така Данаил Николаев става първият полковник от българската армия.

След детронирането на княз Александър I Батенберг е военен министър и участва в потушаването на бунтовете на проруските офицери през 1887 г. По негова заповед военните формирования, участвали в преврата, са разформировани, а бойните им знамена – изгорени.

След избора на Фердинанд I за български княз, Данаил

Николаев напуска поста военен министър и е назначен за негов военен съветник (1887 – 1893). На 14 февруари 1891 г. е повишен в звание генерал-майор. По-късно, засегнат от отношението на кобурга към него, напуска двореца и в знак на протест подава оставка. Между 1893 и 1897 е в запаса. След връщането си в армията, на 15 ноември 1900 г. е повишен в звание генерал-лейтенант.

От 1907 до 1911 г. генерал-лейтенант Николаев е военен министър и ръководи подготовката на армията за предстоящите войни. През 1907 г. е награден с Орден „Св. Александър“ I ст. с брилянти. Като министър на войната, на 22 септември 1908 г. генерал-лейтенант Данаил Николаев приподписва манифеста за обявяване на Независимостта на България. На 18 май 1909 г. става първият български офицер, получил званието генерал от пехотата. През 1911 г. напуска армията и минава в запаса. По време на Балканската война командва гарнизона на Ямбол.

На 16 април 1925 г., при атентата в църквата „Света Неделя“, организиран от комунистите антихристи, водени от евреина М. Фридман, загива единственият му син – подполковник Никола Николаев.

На 6 май (Гергьовден) 1936 г. ген. Николаев е награден с най-високото българско отличие – Орден „Св. Св. Равноапостоли Кирил и Методий“.

Генерал от пехотата Данаил Николаев умира на 29 август 1942 г.